

עין משפט
גרי מצוה

מז:

המביא גט פרק שני גיטין

מסורת הש"ס

אלמא קסבר שנים שהביאו גט אין צריכין בו, פי' בקונטרס דעעמא משום דלחן עדים מזינין לקיימו ונראה דלפילו למ"ד לפי שאין בקיפין לשמה איירי הכא דלאחר שלמדו בני תרי דלא שכיח לא גזירין שמא יחזור לקלקלו אבל מאן דסבר שנים שהביאו גט צריכין ע"כ סבר לפי שאין בקיפין לשמה כרבה דלרבה אפילו לא חמר ג' דפני נכתב זה בפני נחתם כשר כיון שאומרים שהבעל שלחם דמה אילו יאמרו בפנינו גירשה וז"ל ורבה נמי דלמא בעלמא צריכין והכא דכשר משום דמד מיניהו מסקיד אכתיבה ומד אחתימה ואין לומר דכיון דלא מסקיד אכתיבה מילתא לא דייק דהא תנן אחד אומר בפני נכתב ושנים אומרים אפילו נחתם כשר דלמא מהימן מד אע"ג דלא מסקיד אלא אכתיבה לתודא ולא אמרינן דלא דייק וי"ל דאם איתא דצריכין בעלמא גם כן לא היה מועיל דכיון שאין כן אלא אחד שמעיד על החתימה לנד אחי לאחלופי בקיום שטרות דעלמא אע"ג דלידך מעיד על הכתיבה מהלך דהא דמסקיד אחתימה לא מסקיד אכתיבה דרבה נמי אית ליה עעמא דלאחלופי דכיון דכבר תקנו בפני נכתב משום לשמה תקנו נמי דצריכין לומר משום אחלופי כדפריש"י לעיל בפ"ק (דף ה.) שטרות דעלמא: **הא** ג' נג' יוצא מתחת ידי שניהם כששרי רבנן. מוקדקן כן לפי שרובה יושאל וי אין גט יוצא כ"י כמא' פליגי דנגט יוצא מתחת ידי שניהם ימא לא פליגי כמו שפירש"י לעיל (דף נה.) גבי ודל טרפה: **אלמא** קסבר צריכין בו, היינו כרבה כדפריש"י: **במא'** פליגי. וז"ל וילמא דפליגי באחלופי כמו לנשון ראשון ואומר ר"י דכשלמא לנישנא קמא אילא למימר דעעמא דרבי יהודה משום דלא חייש לאחלופי (א) כיון דלחן גט יוצא אלא מתחת ידי עד החתימה מוכחא מילתא משום דעד חתימה גלמנן צימדי לפי שאם שלח הגט מדמלכין אכתיבה תרי משום דלא הוה שלוחים אבל להאי לישנא דמוקי לה נגט יוצא מתחת ידי שניהם איכא למיחש לאחלופי דהשתא אין כאן הוכחה כיון דעד הנעמד על הכתיבה ישנו נמי שלח הגט: **ומר** סבר ר'פי שאין עדים מצויין קיימו. השתא הוה מלי דקיימו. **ורבה** אמר ד' דבוי' ע"פא בו, הוא הדין דמני לגטיי דרבה כלישנא קמא דלדידיה נמי כי תרי דמייתי גיטא אין צריכין משום דלא שכיחא כדאמרינן בפ"ק (לעיל ה.):

כשר אלמא קסבר שנים שהביאו גט ממדינת הים אין צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם אמר ליה **אבבי** אלא מעתה סיפא דקתני שנים אומרים בפנינו נכתב ואחד אומר בפני נחתם פסול ורבי יהודה מכשיר טעמא דאין הגט יוצא מתחת ידי שניהם הא גט יוצא מתחת ידי שניהם מכשרי רבנן אמר ליה **אין** וכי אין גט יוצא מתחת ידי שניהם במאי פליגי מר סבר גזרינן דלמא **אחתי** לאחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד ומר סבר לא גזרינן לישנא אחתינא אמרי לה אמר רב שמואל בר יהודה אמר רבי יוחנן אפי' גט יוצא מתחת ידי שניהם פסול אלמא קסבר שנים שהביאו גט ממדינת הים צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ופנינו נחתם אמר ליה **אבבי** אלא מעתה סיפא דקתני שנים אומרים בפנינו נכתב ואחד אומר בפני נחתם פסול ור' יהודה מכשיר אפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם פסול רבנן אמר ליה אין במאי קא מפלגי מר סבר **לפי** שאין בקיפין לשמה ומר סבר לפי שאין עדים מצויין לקיימו לימא דרבה ורבה תנאי היא לא רבא מחרץ כלישנא קמא ורבה אמר לך דכולי עלמא בעינן לשמה והכא במאי עסקינן **לאחר** שלמדו ובגזירה שמא יחזור הדבר לקלקולו קמפילגי דמר סבר גזרינן ומר סבר לא גזרינן וליפלוג נמי רבי יהודה ברישא הא אתמר עלה אמר עולא חלוק היה רבי יהודה אף בראשונה מתיב רבי אושעיא לעולא רבי יהודה מכשיר בוו ולא באחרת מאי לאו למעוטי אחד אומר בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם לא למעוטי בפני נחתם אבל לא בפני נכתב סלקא דעתך אמינא הואיל ולא גזר רבי יהודה גזירה שמא יחזור דבר לקלקולו דלמא אתי לאחלופי בקיום שטרות דעלמא בעד אחד נמי לא גזר קא משמע לן אתמר נמי אמר רב יהודה שנים שהביאו גט ממדינת הים באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן רבה בר בר חנה חלש עול לגביה רב יהודה **"ורבה** לשיולי ביה בעו מיניה **"שנים** שהביאו גט ממדינת הים צריכין שיאמרו בפנינו נכתב ופנינו נחתם או אין צריכין אמר להם אין צריכין מה אילו יאמרו בפנינו גירשה מי לא מהימני אדרכי אתא ההוא **הברא**

כשר. וז"ל דלא כלום קאמרי לחדא אכרובה למימר תרווייהו דלא ליחלפו נקיים שטרות דעלמא אפי' כשר דקסבר שנים שהביאו גט אין צריכין לומר כו' דעעמא משום שאין עדים מצויין לקיימו והרי עדים מצויין לקיימו. ואי קשיא כיון דסוף סוף שנים קו מה לי שניהם שלוחים מה לי אחד מהם הכי עדים מצויין לקיימו לא פלוג רבנן בין כה עם חבורת אנשים לכה יחיד דלחן מנחין ובודק באלה דלא מוכחא מילתא ואם באת להכשיר את זה יכשירו את זה אבל כששנים הביאו מילתא דמוכחא ולא שכיחא הוה ולא אחמור בה רבנן: **סיפא** דקסני. פלוגתא דר' יהודה ורבנן על כרחיך בשלח הגט יוצא מתחת ידי שניהם הוא דאי שניהם שלוחין מכשרי רבנן ואע"ג דלמריה דידהו לא כלום היא דהא שנים שהביאו גט אין צריכין לומר: **במאי** פליגי. הואיל ואחד מביאו והוא לא אמר כתיקון חכמים אמאי קמשער ר' יהודה: **פ"ק** סבר. אף על פי שהגט יוצא מתחת ידי החתימה והשלוחים הימנו רבנן כשרי אפילו הכי כיון דלא חמר נמי בפני נכתב פסול גזירה דלמא אחי לאחלופי כו': **ורבי** יהודה סבר. כיון דלא צריכיהו תרי אחריני במקומו לאסודי אכתיבה מו לא אחי לאחלופי: **לריבין**. ואלו לא אמרו כתיקון חכמים דכיון דהא הוא דאסודי אחתימה אחי לאחלופי הואיל ואיכו לא חמר אכתיבה: **סיפא** דקסני. פלוגתא ימא דומיא דרישא דלפילו גט יוצא מתחת ידי שניהם פסלי דהא צריכין לומר והני לא כלום קאמרי דאי גט יוצא מתחת ידי עדי הכתיבה האי דחתימה לאו כלום הוא שאינו שלח דבר ואי מתחת ידי אחד מאלו ועד החתימה או שלשתן שלוחין זו כיון דלחתימהו חד הוא דלמסקיד ואיכו לא חמר אכתיבה אחי לאחלופי בעלמא: **במאי** פליגי. כלומר ר' יהודה אמאי אכש"ה: **סנא** קמא סבר לפי שאין בקיפין לשמה. הלכך שנים שהביאו גט יוצא לומר והני לא כלום אמרו כדאמרינן: **ורבי** יהודה סבר לפי שאין מצויין לקיימו. הלכך שנים שהביאו גט אין צריכין לומר ולא איכפת לן: **רבא** מסרן כלישנא קמא. דלחן גט יוצא מתחת ידי שניהם דאי שנים הביאו דכולי עלמא כשר דלחן צריכין לעטע לפי שאין עדים מצויין והכא כשהביאו א' אחוה שהעיד על החתימה וטעמא דר' יהודה כדאמרינן לעיל דכיון דאיכא תרי אחריני אכתיבה לא אחי לאחלופי: **ורבה**. מוקי לה כלישנא בתרא ואמר לן הכא דמכשיר רבי יהודה לאו משום דשנים המביאין גט אין צריכין אלא לאחר שלמדו עסקינן דלמאי יחוש לה או לשמה הא איכא אי לקיימו הא

איכא דשנים הס ורבנן דפסלי גזרי שמא יחזור דבר לקלקולו ורבי יהודה סבר לא גזרינן דתרי דמייתי גיטא אלא גזרו בה רבנן: **ולפלוג** נמי רבי יהודה כרישא. בלחא אומר בפני נכתב ואחד אומר בפני נחתם כיון דיוצא מתחת ידי שניהם דלקיימו ליכא למיחש ולשמה נמי הא למדו ולקלקול לא חייש: **לא** למעוטי בפני נחתם אבל לא בפני נכתב. דמד הוא ופסקין משום גזירה דלמא אחי לאחלופי הוא: **אחמר** נמי. כלשנא בתרא דרבי יוחנן דנגט יוצא מתחת ידי שניהם מחלוקת: **בתרא** יהודה נמי לא מיסתבר לחלק כיון דלא גזר בתרי הוא הדין בחד:

(א) וי"ל רב אסי. (ב) וי"ל רב אסי. (ג) וי"ל רב אסי. (ד) וי"ל רב אסי. (ה) וי"ל רב אסי. (ו) וי"ל רב אסי. (ז) וי"ל רב אסי. (ח) וי"ל רב אסי.

הגרות הב"ח
(א) תוס' ד"ה תנאי וכו' דכיון דלחן גט וכו' מוכחא מילתא דהא דעד.

מוסף רש"י

לפי שאין בקיפין לשמה. אין נני מדינת הים בני תורה ואין יודעין עזרי למהו נגט לשם האשה וקרא כתיב ומכא לה ספר כתיבות. לה דהיינו לשמה. הלכך אמר השלוח בפני נכתב ובפני נחתם ומילתא שילתן ליה אם נכתב לשמה והוא חמר אין לריבין. לפי שאין עדים מצויין לקיימו. אין שטרות מלווים תוס' נלחן שאם יבא הבעל ויעברך לומר לא כתבה. שיהו עדים מצויין להכיר חתימת העדים. והאשטויה שלח (מס'). לאחר שלמדו. דכ"י לשמה נעלם ה.